

strany, smír uzavírajíce, nemohly mysliti, proti kterémužto případu dovolatelka naopak mohla se ochrániti jediné doložkou, že je náhrada nezvyšitelná, i když budou B-ovi vypláceny k důchodu drahotní přídavky. Ostatně svědčí tomuto právnímu pojetí, že totiž při uzavírání smíru bylo myšleno pouze na úrazovou rentu, placenou dle §u 6 úraz. zák., také okolnost, že si dovolatelka vyhradila ve smíru právo, zaplatiti kapitálovou hodnotu příštích splátek důchodových, která se vypočítává dle §§ 16 a 45 odstavec třetí úraz. zák. jen ohledně trvalého a nikoli přechodného důchodu, jakým jest proměnlivý přídavek drahotní.

Čís. 3634.

Pokud neručí banka majiteli konta za škodu, vzniknuvší tím, že vyplatila poukázku osobě, napodobivší zdařile podpis majitele konta, uložený u banky.

(Rozh. ze dne 19. března 1924, Rv I 1749/23.)

Žalobce měl u žalované banky, s níž byl v obchodním spojení, bankovní konto, jímž disponoval poukazy. Vzorek žalobcova podpisu měla banka. Banka vyplatila ze žalobcova konta po několikráte peníze žalobcovu kontoiristu na padělaný poukaz; kontoirista peněz žalobci neodvedl, nýbrž použil jich pro sebe a zmizel. Žalobu na banku o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud jí vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Jde o žalobu o náhradu škody a bylo proto dle §u 1295 obč. zák. žalobcovou nejpřednější povinností, by dokázal, že mu dovolatelka svým jednáním, pokud se týče opomenutím, zavinila škodu. Zavinění dovolatelčino spatřoval žalobce v podstatě v tom, že dovolatelka, ač byl on sám jediné oprávněn, disponovati bankovním kontem a ačkoli jí předal, a u dovolatelky skutečně ležel, originál jeho podpisu, vyplatila pětikráte po částkách jeho kontoiristovi W-ovi úhrnem 2.100 Kč, kterých tento žalobci neodvedl, nýbrž je zpronevěřil a uprchl. Jest zkoumati, zdali se dovolatelka, vyplativši Bedřichu W-ovi na poukazy, podle odvolacího zjištění napsané týmž písmem, na témž žalobcově papíru firmovním, znějící na doručitele, opatřené žalobcovými podpisy, o nichž bylo zjištěno, že jsou klamavě podobny pravým podpisům, třeba by v nich druhé jméno nebylo úplně vypsáno, dopustila hrubého zavinění, jak tvrdil žalobce. Otázku tuto právem zodpověděl soud první stolice záporně a nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že dovolatelka měla výplatu poukázaných částek odmítnouti z toho důvodu, že se podpis na poukazech neshodoval doslovně s podpisem kontovního vlastníka. V čl. 282 obch. zák. uvedená péče řádného obchodníka nemůže býti vykládána tak, že by ručil také za pravost podpisu na

poukázce; v té příčině bylo dovolatelčinou povinností, by srovnala podpisy na poukázkách s originálem, jí k dispozici daným, a nevzešly-li jí po tomto srovnání žádné pochybnosti, byla oprávněna, poukazu vyhověti. I žalobce musil si býti vědom, že jeho podpis může býti přezkoumán u jeho ověřené banky jenom tímto způsobem, tedy že možnost padělání podpisu není vyloučena ani při nejbedlivějším přezkumu, a bylo jeho věcí, aby si určil jiný, spolehlivější způsob výplaty poukázek, chtěl-li se uchrániti před nepoctivostí svého zaměstnance. Okolnost, že podpis na pozastavených poukázkách nebyl vypsán úplně, na kterou znalec položil zvláštní váhu, je bezvýznamna, poněvadž bylo zjištěno, že i žalobce na svých, zjištěně pravých poukazech používal takového podpisu, tedy tím dodatečně schválil, by poukazy s tímto zkráceným podpisem, který ani za tohoto stavu nepřestával býti jeho podpisem, byly bezvadně honorovány. Dovolací soud spatřuje těžiště otázky dovolatelčina zavinění v tom, že dovolatelka vyrozuměla, jak bylo dále zjištěno, o všech pozastavených výplatách žalobce a že podle samého žalobce byly tyto oznámky v papírech zpronevěřelého kontoiristy později skutečně nalezeny. Tím dala dovolatelka žalobci možnost, ale také mu tím uložila povinnost, aby přezkoumal správnost výplaty, a bylo žalobcovou věcí, aby ve svém závodu ve vlastním zájmu učinil opatření, by se mu řečené oznámky dostaly do vlastních rukou. Soud své stolice správně vyslovil, že, když se tak nestalo, je to událost, na žalobcův vrub a nebezpečenství jdoucí, a že z toho důvodu dovolatelku netíží nijaké zavinění, z něhož by byla práva žalobci.

Čís. 3635.

Nejde o dodání »jiného zboží«, byl-li dodán místo nového psacího stroje stroj opotřebovaný a mající váleček, označený jiným číslem než stroj sám.

Bylo-li plnění kupitelem včas pozastaveno a nepřijato, jest na prodávateli, by prokázal, že plnění vyhovuje smlouvě.

(Rozh. ze dne 19. března 1924, Rv I 1756/23.)

Žalobě o zaplacení kupní ceny za dodaný psací stroj bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V první řadě jest rozhodujícím, zdali, jak tvrdí dovolatelka, bylo jí dodáno něco zhoła jiného (aliud), než bylo objednáno, protože jí byl sice, jak opakuje v dovolání, dodán dle úmluvy psací stroj číslo 834.030, ale váleček byl jiného čísla (834.260) a nebyl dodán stroj nový, nýbrž opotřebovaný. Už z toho, co dovolatelka uvádí sama, vyplývá, že stroj dodán byl dle objednávky, i dle čísla, ale že jej dovolatelka považuje za vadný, poněvadž váleček byl jiného čísla a dodaný stroj není novým, nýbrž opotřebovaným. Nemůže tu býti použito čl. 355 obch. zák., nýbrž čl. 347 obch. zák. Nelze však přisvědčiti odvolacímu soudu, že